

رابطه ناگویی هیجانی با تمایز یافتگی شخصیتی و خودشیفتگی در دانشجویان افسرده ساکن در

خوابگاه‌های مرکز شهر تهران در سال ۱۳۹۷

لیلا یعقوبجانی غیاثوند^۱، دکتر بیوک تاجری^۲

۱. کارشناس ارشد روانشناسی شخصیت، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات تهران، گروه روانشناسی، تهران، ایران.

۲. استادیار گروه روان‌شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرج، ایران. (نویسنده مسئول)

مجله پیشرفت‌های نوین در علوم رفتاری، دوره چهارم، شماره چهل‌ویک، اسفندماه ۱۳۹۸، صفحات ۴۶-۳۱

چکیده

هدف از این پژوهش بررسی رابطه ناگویی هیجانی با تمایز یافتگی شخصیتی و خودشیفتگی در دانشجویان افسرده ساکن در خوابگاه‌های مرکز شهر تهران بود. روش پژوهش توصیفی و از نوع همبستگی است. جامعه آماری کلیه دانشجویان ساکن در خوابگاه‌های مرکز شهر تهران با تشخیص افسردگی در سال تحصیلی ۱۳۹۷-۱۳۹۸ بودند. حجم نمونه ۱۰۰ نفر از این دانشجویان به شیوه نمونه‌گیری در دسترس انتخاب و به پرسشنامه‌های پرسشنامه ناگویی هیجانی بگبی، پارکر و تیلور (۱۹۹۴)، تمایز یافتگی خود در یک، مورد اک، مارس‌زالک و باربر (۲۰۱۵)، خودشیفتگی راسکین و تری (۱۹۸۸) و افسردگی بک، استیر و براون (۱۹۹۶) پاسخ دادند. داده‌های جمع‌آوری شده با استفاده از ضریب همبستگی پیرسون و تحلیل رگرسیون چندمتغیره تحلیل شد. یافته‌ها نشان داد که بین ناگویی هیجانی با تمایز یافتگی شخصیتی رابطه منفی و معنی‌داری وجود دارد ($P < 0/01$). بین ناگویی هیجانی با خودشیفتگی رابطه مثبت و معنی‌داری وجود دارد ($P < 0/01$). نتایج تحلیل رگرسیون چندمتغیره نیز آشکار کرد که ۶۵/۴٪ درصد از کل واریانس تمایز یافتگی شخصیتی و ۵۹/۱٪ درصد از کل واریانس خودشیفتگی به وسیله ابعاد ناگویی هیجانی تبیین می‌شود. یافته‌های این پژوهش نشان می‌دهد که ابعاد ناگویی هیجانی سهم معنادار در پیش‌بینی تمایز یافتگی شخصیتی و خودشیفتگی در دانشجویان افسرده دارند.

واژه‌های کلیدی: ناگویی هیجانی، تمایز یافتگی شخصیتی، خودشیفتگی، افسردگی.